Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2014, sp. zn. 5 Tdo 326/2014, ECLI:CZ:NS:2014:5.TDO.326.2014.1

Číslo: 37/2015

Právní věta:

Pokud došlo již k dokonání trestných činů, pak i ty části skutků, které v případě, že by čin nebyl dokonán, byly jen přípravou, jsou součástí tohoto dokonaného trestného činu, byť přípravné jednání se ještě v celém rozsahu neuplatnilo při jeho spáchání, neboť dojde-li k pokusu nebo k dokonání činu, příprava se již v právní kvalifikaci pachateli zvlášť nepřičítá (srov. § 20 odst. 1 tr. zákoníku). To ovšem neznamená, že by skutkové okolnosti neměly být v tomto směru v popisu skutku ve výroku o vině uvedeny (srov. č. 38/1959 Sb. rozh. tr.), neboť jsou rozhodné z hlediska rozsahu, povahy a závažnosti trestné činnosti, která byla nad rámec dokonaných trestných činů zamýšlena.

Příprava má v poměru k pokusu, dokonanému zvlášť závažnému zločinu i k účastenství podpůrnou povahu. Proto jakmile přípravné jednání přerostlo již pouhé vytváření podmínek pro jeho spáchání a dostalo se již do stadia pokusu nebo dokonání, bude pachatel trestný jen pro tuto dosaženou závažnější formu deliktu (u dílem dokonaného trestného činu s výjimkou, kdy pokus směřoval ke kvalifikované skutkové podstatě, která v tomto směru nebyla naplněna – srov. č. 15/1996-I. a č. 27/2000 Sb. rozh. tr.).

V takovém případě je třeba pachatele uznat vinným jen pokusem nebo dokonaným trestným činem a ve skutku vyjádřit i tu jeho část, která by byla jinak jen přípravou, i kdyby příprava u posuzovaného trestného činu nebyla trestná. Např. u trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku jde v této souvislosti též o vyjádření rozsahu zkrácení daně, ke kterému pachatel směřoval, neboť jinak by nebyla náležitě vyjádřena povaha a závažnost spáchaného trestného činu.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 24.09.2014

Spisová značka: 5 Tdo 326/2014

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Dokonání trestného činu, Pokus trestného činu, Příprava k trestnému činu, Zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby

Předpisy: § 13 odst. 1 tr. zákoníku
§ 20 odst. 1 tr. zákoníku
§ 21 odst. 1 tr. zákoníku
§ 240 odst. 1 tr. zákoníku

§ 240 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku
§ 240 odst. 3 tr. zákoníku

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání, která podali obvinění J. Š., R. P., J. K., J. M., J. Š., M. K., P. Z. a D. Po., proti rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, který rozhodl jako soud odvolací v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 4/2006, a k dovolání obviněného D. Pa. zrušil výše označený rozsudek Vrchního soudu v Praze ve výroku, jímž byl tomuto obviněnému uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků.

Z o d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 50 T 4/2006, byli obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., D. Po., J. Š., M. K., J. G., dříve K., V. R. a P. Z. pod bodem I. výroku rozsudku uznáni vinnými trestným činem účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 trestního zákona (zák. č. 140/1961 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zák.“) a zločinem zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 trestního zákoníku (zák. č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, dále jen „tr. zákoník“), pod bodem II. výroku rozsudku byli obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. uznáni vinnými trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonaným a dílem ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., pod bodem III. výroku rozsudku byli obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. uznáni vinnými trestným činem padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaného a dílem nedokonaného ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. a pod bodem IV. výroku rozsudku byl obviněný J. M. sám uznán vinným trestným činem nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

Za tyto trestné činy byli obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., D. Po., J. Š., M. K., J. G., V. R. a P. Z. odsouzeni k trestům detailně uvedeným ve výrokové části rozsudku.

Naproti tomu byli obvinění P. S., J. L., Ing. F. B. a P. S. podle § 226 písm. b) tr. ř. a obviněný I. F. podle § 226 písm. c) tr. ř. zproštěni obžaloby státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 23. 5. 2006, sp. zn. 2 VZV 8/2005, pro skutek, v němž obžaloba spatřovala trestný čin účasti na zločinném spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák. a trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby, dílem nedokonaného ve stadiu přípravy podle § 7 odst. 1 k § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák. a podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., neboť v případě obviněných P. S., J. L., Ing. F. B. a P. S. není v žalobním návrhu označený skutek trestným činem a v případě obviněného I. F. nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obviněný.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený P. M. P., S. A.. se sídlem Q. J. 3, 2000 N., Š., odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Vrchní soud v Praze, který projednal odvolání obviněných J. Š., R. P., J. K., D. Pa., J. M., T. P., D. Po., J. Š., J. G., V. R. a P. Z., jako soud odvolací, rozhodl rozsudkem ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, tak, že podle § 258 odst. 1 písm. b), d), odst. 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek v celé

odsuzující části a ve výroku o náhradě škody. Podle § 259 odst. 3 tr. ř. znovu rozhodl tak, že obviněné J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., D. Po., J. Š., M. K., J. G., dříve K., V. R. a P. Z. uznal vinnými, že

I. všichni obvinění společně

v přesně nezjištěnou dobu nejméně od roku 2004 až do 26. května 2005 na různých místech, ačkoli k takové činnosti neměli povolení příslušného celního úřadu České republiky v podobě rozhodnutí o povolení k dovozu a přijímání tabákových výrobků podle § 108, § 109 zákona číslo 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ani rozhodnutí příslušného živnostenského úřadu, shromažďovali tabák a další komponenty k výrobě cigaret, zejména filtry, pásky, balící papír, obalové kartony, krabičky a další materiál, přičemž takto si připravili nejméně 2893,05 kg přířezů kartonů, 654,25 kg archů přířezů na kartony, 3965,65 kg přířezů krabiček, 3144,20 kg archů k výrobě krabiček na cigarety, 3710,10 kg alu fólií, 1638,70 kg celofánu, 1549,70 kg cigaretového papíru, 8565,05 kg korku s potiskem různých značek cigaret, 76,85 kg odtrhávací pásky, 2654,80 kg tzv. košilek do krabiček, 1740 kg lepidla, 231 000 ks nálepek na kartony se značkou Camel filters a nejméně 12 691 kg tabáku určeného ke kouření, v úmyslu továrním způsobem, za použití jednoúčelového technologického výrobního stroje na výrobu cigaret značky OM 38782 Hauni Werke, stroje na výrobu cigaretových filtrů značky KDF výrobce Hauni Werke, dále stroje tzv. páračky na likvidaci vadných či zmetkových cigaret a nejméně 3 kusů balících strojů, vyrábět po živnostensku a hromadně cigarety a v úmyslu tyto ve větším množství jako nezdaněné výrobky podléhající spotřební dani podle § 1 odst. 2 písm. e), § 101 zák. č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, a podle § 36 zák. č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, uvést do volného daňového oběhu na území České republiky, případně na území dalších států Evropské unie, a vedeni tímto úmyslem uvedeným způsobem vyrobili nejméně 11 396 305 ks cigaret, přičemž tabákové výrobky a další shromážděné polotovary postačovaly k výrobě dalšího velkého množství cigaret, k čemuž v důsledku zákroku Policie České republiky a dalších orgánů činných v trestním řízení provedeného dne 26. května 2005 nedošlo, přičemž o nabytí uvedeného množství tabáku, počtu vyrobených cigaret a dalších skutečnostech nepodali přiznání ke spotřební dani podle zák. č. 353/2003 Sb., ani k dani z přidané hodnoty podle zák. č. 235/2004 Sb., a tohoto jednání se dopustili tak, že obvinění J. Š. a J. K. úmyslně založili a řídili skupinu, jejímiž členy byli spoluobvinění R. P., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., D. Po., J. Š., M. K., J. G., V. R., P. Z. a zemřelý R. R., přičemž vlastní činnost spočívala v tom, že v uvedené době zejména v P. č. p. 43, Ch. č. p. 94 a Č. č. p. 5, okres L., v P. 5 – S., K L. 32, v M. P. 44, okres K., v P. 1, N. P. 21, v Ř. u P., F. ul. 1216/7, soustřeďovali označené suroviny a další komponenty nezbytné pro výrobu cigaret a z těchto vyráběli bez povolení cigarety, které vzápětí s cílem se ziskem je prodat bez jakéhokoli daňového zatížení uváděli rovněž z připomenutých míst do volného oběhu zejména tak, že dne 20. ledna 2005 kolem 20.20 hod. u obce D., okres B., v úseku km 70,5 dálnice D1 převážel obviněný T. P. v nákladním motorovém vozidle značky MAN RZ … nejméně 3 218 800 ks cigaret různých značek, dále dne 8. 3. 2005 v P. ve Spolkové republice Německo převáželi v nákladním motorovém vozidle značky Renault Midlum RZ …, majitele L. V., celkem 400 tisíc ks cigaret, které však v České republice nepodléhaly dani a dále tyto cigarety a tabák určený k jejich výrobě a k další distribuci skladovali, a to v domě č. p. 1216/7 v Ř. u P. v ulici F., uživatele obviněného V. R., kde uskladnili 7620 ks cigaret, v domě R. R. č. p. 77 v Č. uskladnili 760 ks cigaret, v neoznačeném objektu na parcele č. 195 v katastru obce M. P. uskladnili 2343 kg tabáku, ve skladovém objektu č. p. 32 v ulici K L. v P. 5 – S. uskladnili 7 862 000 ks cigaret, v domě č. p. 5 v Č. uskladnili 17525,35 kg tabáku, v domě č. p. 43 v P. uskladnili nejméně 931620 ks cigaret a 2607 kg tabáku, v objektu

skladu společnosti V. P. G., par. č. … uskladnili 24120 kg tabáku, když z celkového uvedeného množství tabáku bylo toliko 12691 kg tabáku určeného ke kouření, přičemž na distribuci těchto cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě se podíleli za použití různých motorových vozidel obvinění R. P., D. Pa., M. K., J. G., T. P., P. Z., J. M., V. R., D. Po. a zemřelý R. R., za současného použití různých elektronických komunikačních přístrojů a zařízení a dodržování pravidel ostrahy, bezpečnosti a konspirace, na jejichž provádění se účastnili zejména obvinění R. P. a P. Z., přičemž samotná výroba cigaret byla prováděna na základě pokynů obviněných J. Š., R. P., D. Pa. a J. M. na různých místech okresu L., zejména v Ch. č. p. 94, kde bylo umístěno, provozováno a zajištěno strojní zařízení, o jehož chod a údržbu se staral obviněný M. B. J. a kde byly baleny vyrobené cigarety za přispění dalších osob, obviněný J. K. se dále podílel na zajišťování nákupu komponentů potřebných pro výrobu cigaret, zejména samotného tabáku, cigaretového papíru, přířezů na výrobu krabiček a kartonů, hliníkových a polyethylenových fólií, z nichž následně vyrobené a příslušnými obaly a komponenty opatřené cigarety byly předávány k další distribuci a nelegálnímu prodeji vybraným odběratelům a ke konečné spotřebě, což zajišťovali obvinění J. G., M. K., V. R. a rovněž J. K. a obviněný J. Š. se podílel obstaráváním vzorků cigaret a zajišťováním používaných motorových vozidel, a tímto jednáním způsobili České republice škodu na spotřební dani stanovené u cigaret ve výši 10 712 526,70 Kč a na dani z přidané hodnoty ve výši 3 721 958 Kč, tedy celkem daňovou škodu ve výši 14 434 484,70 Kč,

II. obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. dále nejméně od počátku roku 2004 do 25. května 2005 provozovali na stroji na výrobu tabákových výrobků v objektu P. č. p. 43 a dále Ch. č. p. 94, okres L., výrobu tabákových výrobků bez souhlasu příslušných celních orgánů a následně je uváděli do volného daňového oběhu České republiky a dalších členských států Evropské unie, přičemž cigarety a jejich obaly v úmyslu usnadnit jejich další distribuci a prodej konečnému spotřebiteli opatřovali bez souhlasu oprávněného držitele ochranné známky svévolně na trhu již známými a zavedenými ochrannými známkami tak, že za použití k tomu účelu upravených raznic tabákové výrobky označovali těmito ochrannými známkami: Pall Mall, HB, Golden American, Lucky Strike, k nimž přísluší výhradní právo obchodní společnosti B. A. T., s. r. o., se sídlem P. F., V. 151, P. 3, L., k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti CZ T., a. s., se sídlem L. 1513, Č., C. L., k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti JT I., s. r. o., se sídlem N. S. 65, P. 4, Marlboro červené, Marlboro Lights, L&M červené, L&M lights, k nimž přísluší výhradní právo obchodní společnosti P. M. i. M., S. A., se sídlem R. d. Ch. 35, C. P. 1143, 1001 L., Š., E. 23, West Lights, k nimž přísluší výhradní právo obchodní společnosti I. T. Č. r., s. r. o., se sídlem R. 14, P. 5, Gauloises, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti A. Č. R., s. r. o., se sídlem P. 2, J. 29, Ronson, k níž přísluší výhradní právo obchodní společnosti G. C. R., s. r. o., se sídlem B., J. 229/25, a takto označené a padělané tabákové výrobky k další distribuci připravili a uskladnili v objektech na adresách P. 5, U d. s. 3146, P. 43, okres L., Ř. u P., F. 1216/7, P. 5, K L. 32, a v objektu M., V., ul. D. č. 13, kde si připravili 2163,80 kg obalů s natištěnými obchodními značkami a názvy, a dále v motorovém vozidle zn. VOLVO V70, RZ …, užívaném obviněným J. Š., a dále provedli jejich rozvoz nákladním automobilem IVECO, RZ …, dne 20. ledna 2005 ve 20.20 hodin, kdy na 70,5 km dálnice D1 v blízkosti obce D., okres B., bylo celními orgány zajištěno nejméně 3 218 800 ks padělaných tabákových výrobků různých značek, a dále dne 8. března 2005 provedli jejich dopravu za použití nákladního automobilu IVECO, RZ … ve Spolkové republice Německo, kde v P., v obvodu Celního pátracího úřadu Berlín-Braniborsko, služebna Teltow, bylo zajištěno 400 000 kusů padělaných cigaret různých značek, zejména Pall Mall a L&M,

III. obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. dále nejméně

od počátku roku 2004 do 25. května 2005 v úmyslu usnadnit uvedení padělaných a bez povolení vyrobených cigaret do volného daňového oběhu České republiky jednak si připravili a vyrobili offsetovou technikou a za pomoci barevné elektrografie padělané tabákové nálepky v nominální hodnotě 31 Kč, 34 Kč, 39 Kč, 40 Kč, 42 Kč a 53 Kč v celkovém množství 381.303 kusů a v celkové nominální hodnotě 15 494 958 Kč a tyto padělané tabákové nálepky uložili k dalšímu použití na různých místech České republiky v pronajatých objektech na adresách M., V., ul. D. č. 13, dále P. 43, okres L. a také v objektu společnosti T., s. r. o., na adrese P. 1, N. P. 21, jednak padělanými tabákovými nálepkami označili 2.199 krabiček cigaret, které byly zajištěny 26. května 2005 u obviněného V. R. na adrese Ř. u P., F. 1216/7, dále u obviněného J. Š. v motorovém vozidle značky VOLVO V70, RZ …,

IV. J. M. sám nejméně od začátku měsíce května 2005 do 26. května 2005 v P. T., okres L., ve svém bytě v domě č. p. 131 přechovával vojenskou opakovací pušku značky Mauser 98k, ráže 7,92 mm, výrobního čísla …, rok výroby 1940, přičemž podle § 3 odst. 1 písm. a), § 4 písm. a), bod 1. zák. č. 119/2002 Sb., o zbraních a střelivu, se jedná o zakázanou zbraň kategorie A,

čímž spáchali pod bodem I. všichni obvinění zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku, pod bodem II. obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. dílem dokonaný a dílem ve stádiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák., pod bodem III. obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. dílem dokonaný a dílem nedokonaný ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. spáchaného formou spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. a pod bodem IV. obviněný J. M. sám trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1 tr. zák.

Za tuto trestnou činnost byli obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., D. Po., J. Š., M. K., J. G., V. R. a P. Z. odsouzeni k trestům detailně uvedeným ve výrokové části rozsudku.

Podle § 229 odst. 1 tr. ř. byl poškozený P. M. P., S. A., se sídlem Q. J. 3, 2000 N., Š., odkázán se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. V ostatních výrocích zůstal napadený rozsudek nezměněn. Podle § 256 tr. ř. bylo odvolání státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze zamítnuto.

Proti uvedenému rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, v trestní věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 50 T 4/2006, podali prostřednictvím svých obhájců dovolání obvinění J. Š., R. P., J. K., D. Pa., J. M., J. Š., M. K., P. Z. a D. Po.

Obviněný J. Š. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Celé dovolání jmenovaného obviněného je postavené na jeho nesouhlasu s tím, jak soudy nižších stupňů, zejména potom soud nalézací, s jehož závěry se ztotožnil soud odvolací, určily škodu na spotřební dani a na dani z přidané hodnoty.

Obviněný J. Š. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst.1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 15. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze.

Obviněný R. P. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Dovolatel má za to, že absentuje subjektivní stránka skutkové podstaty trestných činů, tedy úmysl podílet se na údajné trestné činnosti, jakož i objektivní stránka trestných činů a zločinu, když

neexistuje žádný důkaz, který by potvrzoval účast obviněného na údajné trestné činnosti. K tomu obviněný dodává, že každý znak skutkové podstaty trestného činu musí být předmětem dokazování a je nepřípustné na základě nedostačující důkazní situace učinit závěr o vině obviněného. V této souvislosti obviněný konstatuje že nebyla naplněna základní zásada trestního řízení, a to zásada materiální pravdy podle ustanovení § 2 odst. 5 tr. ř., tudíž nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí.

Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud zrušil rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a podle ustanovení § 2651 odst. 1 tr. ř. věc vrátil Vrchnímu soudu v Praze k novému projednání a rozhodnutí.

Obviněný J. K. uplatnil ve svém mimořádném opravném prostředku dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g), l) tr. ř. Dovolání směřuje proti výroku o vině, zvolené právní kvalifikaci, trestu a výroku o náhradě škody.

Obviněný J. K. navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil, a dovolil si z téhož důvodu navrhnout i zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.

Dovolatel J. K. rovněž podal doplnění dovolání datované 1. 11. 2012, které došlo Krajskému soudu v Ústí nad Labem dne 5. 11. 1012, v němž konstatuje, že jednání, jež spočívá v opatřování nebo přizpůsobování prostředků, případně jeho organizování trestní zákoník v ustanovení § 20 odst. 1 legálně definuje jako přípravu („jednání, které záleží v úmyslném vytváření podmínek…organizování, opatřováni nebo přizpůsobování prostředků…je přípravou…“). Ostatně i odvolací soud ve svém rozsudku sám uvádí, že si „obžalovaní…takto připravili“. Jednání, spočívající v tom, že si obžalovaní opatřili balicí papír, kartóny, krabice, celofán a především tabák, je tedy jednáním, kterým shromaždovali, opatřovali a přizpůsobovali prostředky ke spáchání trestného činu. Podle judikátu zveřejněného ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek již pod č. 23/1991 je přípravou trestného činu dokonce odcizení vkladní knížky, pokud se pachatel nepokusil peníze z ní vybrat, opatřování podkladů pro budoucí nesprávné daňové přiznání je podle rozhodnutí zveřejněného dokonce již pod č. 28/1979 citované sbírky přípravou k trestnému činu zkrácení daně. I podle dřívějších komentářů, aktuálních v době, kdy měla trestná činnost dovolatele a dalších osob začít (Šámal, P., Púry, F., Rizman, S. Trestní zákon, Komentář, C. H. Beck, Praha 2003, str. 65), se za přípravu považuje zakoupení různých prostředků, nástrojů nebo materiálů nezbytných ke spáchání trestného činu, případně jejich zapůjčení nebo vyrobení. Jednání, jímž byli dovolatel a další uznáni vinnými, tedy vykazuje znaky přípravy trestného činu. Podle výše citovaného ustanovení § 20 odst. 1 tr. zákoníku je však takové jednání přípravou jen tehdy, jestliže to zákon u příslušného trestného činu výslovně stanoví (obvykle použitím věty: „Příprava je trestná“). Podle ustanovení § 2 odst. 1 tr. zákoníku se trestnost činu posuzuje podle zákona platného v době rozhodování jen tehdy, je-li to pro pachatele příznivější. Podle § 240 tr. zákoníku není příprava k trestnému činu zkrácení daně trestná. V rozsahu, ve kterém se tedy měl dovolatel podílet na opatřování papíru, celofánu, přístrojů, ale také tabáku, není tedy jeho jednání trestné. Závěrem dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil, a dovolil si z téhož důvodu navrhnout i zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně.

Obviněný D. Pa. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Dovolatel napadl argumentaci odvolacího soudu ohledně vzniklé škody, když v odůvodnění rozsudku uvedeného soudu je plně odkazováno na úvahy Krajského soudu v Ústí nad Labem, když tyto označuje za správné a jeho postup při zjištění vzniklé škody za přezkoumatelný, logický a plně respektující zásadu in dubio pro reo. Obviněný D. Pa. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a to v rozsahu výroku o vině, jakož i všechna rozhodnutí na něj obsahově navazující, pokud

vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a v rozsahu výroku o trestu a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný J. M. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. Jmenovaný obviněný namítal, že soudy obou stupňů na základě skutkových zjištění nesprávně stanovily výši škody, která je jedním ze základních znaků skutkové podstaty zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 tr. zákoníku. Ve vztahu k trestnému činu ad IV. obviněný J. M. namítal, že jeho jednání nelze kvalifikovat jako úmyslný trestný čin, nýbrž jako přestupek na úseku veřejné správy.

Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil dovoláním napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a to v rozsahu bodu I. a IV. výroku o vině, jakož i všechna rozhodnutí na ně obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a v rozsahu výroku o trestu, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný J. Š. podal dovolání z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a l) tr. ř. Již z popisu skutku rozsudečného výroku je dle názoru dovolatele zřejmé, že v průběhu dokazování, nebylo zjištěno v jednání dovolatele naplnění ani objektivní ani subjektivní stránky trestného činu podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Krajský soud a následně i Vrchní soud v Praze učinily svá rozhodnutí na základě vlastních skutkových zjištění a zároveň nepřipustily takové důkazy, kterými mohla být potvrzena jeho obhajoba a bez důvodných pochybností zjištěn skutkový stav v dané věcí a najisto postaven závěr, zda dovolatel svým jednáním naplnil některou skutkovou podstatu trestného činu, za který byl odsouzen.

Dovolatel navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 2 tr. ř. z důvodů uvedených v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. přezkoumal zákonnost a odůvodněnost výroků rozhodnutí proti nimž bylo podáno dovolání v rozsahu a z důvodů uvedených v dovolání, jakož i řízení, které předcházelo napadenému rozhodnutí a podle § 2651 odst.1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a tomuto soudu přikázal, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Obviněný M. K. ve svém dovolání namítal, že soudy obou stupňů v daném případě vzaly za prokázané skutečnosti, které podle jeho názoru umožňují možnost jiného závěru, než ke kterým soudy došly. Jedná se výlučně o otázku určení výše škody vzniklé v důsledku daňového úniku při distribuci nezákonně vyrobených cigaret.

Obviněný M. K. navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, sp. zn. 50 T 4/2006, zrušil, a podle § 265k odst. 2 tr. ř. zrušil také všechna další rozhodnutí na zrušená rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu, a podle § 2651 odst. 1 tr. ř. Krajskému soudu v Ústí nad Labem přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný P. Z. ve svém dovolání uplatnil dovolací námitky zakotvené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a ve svém druhém dovolání uplatnil dovolací důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a k) tr. ř. Jmenovaný dovolatel namítal zejména extrémní nesoulad mezi provedenými důkazy a skutkovými zjištěními z výroku nalézacího i odvolacího soudu. Žádný z napadených rozsudků dle názoru dovolatele v popisu skutku ve výroku o vině neuvádí nic, z čeho by bylo možno odvodit kvalifikační závěr o jeho pachatelství či spolupachatelství k uvedenému zločinu, který soudy učinily.

Obviněný P. Z. ve svém prvním dovolání navrhl, aby Nejvyšší soud oba napadené rozsudky zrušil a aby vrátil věc soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí, ve svém druhém dovolání pak navrhl, aby Nejvyšší soud podle § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, a ve smyslu ustanovení § 265m odst. 1 tr. ř. vydal rozsudek, kterým se obviněný P. Z. podle § 226 písm. b) tr. ř. zprošťuje obžaloby pro skutky popsané v napadeném rozsudku odvolacího soudu pod označením I. II. a III.; případně aby Nejvyšší soud po zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu ve smyslu § 2651 odst. 1 tr. ř. rozhodl tak, že věc přikazuje Vrchnímu soudu v Praze, aby jí v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl, případně aby rozhodl tak, že věc přikazuje po zrušení napadeného rozsudku odvolacího soudu Krajskému soudu v Ústí nad Labem, jako soudu prvního stupně, aby jí v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Obviněný D. Po. uplatnil dovolací důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř. Obviněný konkrétně namítal, že skutek tak, jak je v napadeném rozsudku vymezen, ve vztahu k jeho osobě nenaplňuje znaky trestného činu podle § 240 tr. zákoníku, ani trestného činu jiného, a právní závěr o jeho vině jakýmkoliv trestným činem ani neumožňuje. Napadený rozsudek neobsahuje jediný skutkový závěr o konkrétním jednání obviněného Po., jež by mohlo být předmětem odpovídajícího právního posouzení, a to ve výrokové části, ani v odůvodnění.

Obviněný D. Po. navrhl, aby Nejvyšší soud napadený rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 16. 4. 2012, sp. zn. 3 To 76/2011, jakož i předcházející rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 18. 3. 2010, č. j. 50 T 4/2006-1899, podle § 265k odst. 1 tr. ř. ve vztahu k jeho osobě zrušil a aby Krajskému soudu v Ústí nad Labem podle § 265l odst. 1 tr. ř. přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud jako soud dovolací nejprve v souladu se zákonem zkoumal, zda není dán některý z důvodů pro odmítnutí uvedených dovolání podle § 265i odst. 1 tr. ř., a na základě tohoto postupu shledal, že dovolání ve smyslu § 265a odst. 1, 2 písm. a) tr. ř. jsou přípustná, byla podána osobami oprávněnými (§ 265d odst. 1 písm. b/, odst. 2 tr. ř.), řádně a včas (§ 265e odst. 1, 2 tr. ř.), a splňují náležitosti dovolání. Protože dovolání lze podat jen z důvodů taxativně vymezených v § 265b tr. ř., Nejvyšší soud dále posuzoval, zda obviněnými vznesené námitky naplňují jimi tvrzené dovolací důvody, a shledal, že dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), h), k) a l) tr. ř. byly uplatněny v podstatě v souladu se zákonem vymezenými podmínkami. Následně se Nejvyšší soud zabýval důvodem odmítnutí uvedených dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř., tedy zda nejde o dovolání zjevně neopodstatněná.

Obvinění Š., P., K., Pa., M., Š., Z. a Po. uplatnili dovolací důvod uvedený v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., v němž je stanoveno, že tento důvod dovolání je naplněn tehdy, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. V rámci takto vymezeného dovolacího důvodu je možné namítat buď nesprávnost právního posouzení skutku, tj. mylnou právní kvalifikaci skutku, jak byl v původním řízení zjištěn, v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva, anebo vadnost jiného hmotně právního posouzení. Zásah Nejvyššího soudu jako dovolacího soudu do takového hodnocení přichází v úvahu jen v případě, že by skutková zjištění byla v extrémním nesouladu s právními závěry učiněnými v napadeném rozhodnutí.

Obvinění K. a Š. také uplatnili dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. Dovolacím důvodem zde je rozhodnutí o zamítnutí nebo odmítnutí řádného opravného prostředku proti rozsudku nebo usnesení uvedenému v § 265a odst. 2 písm. a) až g) tr. ř., aniž byly splněny procesní podmínky stanovené zákonem pro takové rozhodnutí, nebo byl v řízení mu předcházejícím dán důvod dovolání uvedený v písmenech a) až k) ustanovení § 265b odst. 1 tr. ř. Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. l) tr. ř. tedy spočívá ve třech různých okolnostech: řádný opravný

prostředek byl zamítnut z tzv. formálních důvodů podle § 148 odst. 1 písm. a) a b) tr. ř. nebo podle § 253 odst. 1 tr. ř., přestože nebyly splněny procesní podmínky stanovené pro takové rozhodnutí, nebo odvolání bylo odmítnuto pro nesplnění jeho obsahových náležitostí podle § 253 odst. 3 tr. ř., ačkoli oprávněná osoba nebyla řádně poučena nebo jí nebyla poskytnuta pomoc při odstranění vad odvolání, anebo řádný opravný prostředek byl zamítnut z jakýchkoli jiných důvodů, než jsou důvody uvedené výše jako první okolnost, ale řízení předcházející napadenému rozhodnutí je zatíženo vadami, které jsou ostatními dovolacími důvody podle § 265b odst. 1 písm. a) až k) tr. ř.

Obvinění Pa. a Po. uplatnili dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., v němž je stanoveno, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný čin, jímž byl uznán vinným.

Obviněný Z. jako jeden z dovolacích důvodů uplatnil dovolací důvod podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. k) tr. ř., spočívající v tom, že v rozhodnutí některý výrok chybí nebo je neúplný. Chybějící nebo neúplný výrok v napadeném rozhodnutí jako dovolací důvod podle tohoto ustanovení spočívá ve dvou alternativách. Podle první nebyl učiněn určitý výrok, který tak v napadeném rozhodnutí chybí a činí jeho výrokovou část neúplnou. Chybějícím je některý výrok jako celek, pokud není obsažen v určitém rozhodnutí, přestože podle zákona ho měl soud pojmout do výrokové části, a to popřípadě i z důvodu, že jeho vyslovení navrhovala některá ze stran. Podle druhé alternativy určitý výrok sice byl v napadeném rozhodnutí učiněn, ale není úplný. Neúplným je takový výrok napadeného rozhodnutí, který neobsahuje některou podstatnou náležitost stanovenou zákonem.

Stěžejní dovolací námitka, kterou uplatnili obvinění J. Š., R. P., D. Pa., J. M., J. Š., M. K., P. Z. a D. Po. se týkala škody na spotřební dani a na dani z přidané hodnoty ve výši 14 434 484,70 Kč.

Z opatřených a u hlavního líčení provedených důkazů je podle Nejvyššího soudu zřejmé, že nalézací soud měl k dispozici dostatek důkazů, aby mohl bezpečně určit výši škodlivého následku, resp. rozsah zkrácených daní. Nalézací soud se dostatečně vypořádal se všemi pochybnostmi a nejasnostmi v souvislosti s odběrem zkoumaného tabáku a rozdílnostmi, které konstatovali jednotliví znalci.

Nejvyšší soud má v souladu s názorem odvolacího soudu za to, že úvahy nalézacího soudu jsou zcela správné a jeho postup při zjištění výše vzniklé škody přezkoumatelný, logický a plně respektující zásadu *in dubio pro reo*. Nalézací soud v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. ř. provedl maximum dostupných důkazů, aby minimální výše zkrácené daně mohla být zjištěna.

Soud u všech 13 obviněných vyjmenovaných ve výroku o vině dovodil úmyslnou účast na zločinném spolčení, resp. jeho založení a činnost v něm, a tedy zhodnotil jejich konkrétní účast, na čemž nic nezměnil, pokud jde o skutkové okolnosti, ani odvolací soud, který právní posouzení účasti na zločinném spolčení vypustil. Rovněž pokud jde o bod II. výroku rozsudku nalézacího soudu, nalézací soud se zabýval při posuzování této trestné činnosti toliko obviněnými Š., P., K., Pa., J., M., Po., K., G., R. a Z. a jejich podílem na padělání tabákových výrobků, uskladnění a další distribuci, neboť pouze vyjmenovaní obvinění byli pro tuto delikvenci stíháni podanou obžalobou. Soud dospěl k závěru, že stíhání všech těchto obviněných bylo zcela důvodné a jejich podíl na vytýkaném jednání je fakticky již popsán v důkazním hodnocení zločinného spolčení či daňového deliktu. Konkrétně potom obvinění P., Pa. a M. přenášeli Š. pokyny obviněnému J., zprostředkovávali jeho kontakt s okolním světem, odváželi vyrobené cigarety či takový transport zabezpečovali, podíleli se na dopravě potřebných komponentů ze skladů, obviněný P. přepravoval padělky cigaret (nejméně při jízdě dne 20. 1. 2005, při níž bylo zajištěno přes 3 mil. ks cigaret) a také obalové komponenty, obvinění K., R., G. a Z. zajišťovali odvoz vyrobených cigaret ze skladů (obvinění K. a G. také jejich provoz) a podíleli se na distribuci takových cigaret, zatímco obviněný K. se podílel na nákupu komponentů pro výrobu

cigaret a také na přepravě padělaných cigaret např. doprovodem P. vozidla při kritické jízdě. Nalézací soud, stejně jako obžaloba, ale i odvolací soud správně podle Nejvyššího soudu dospěly k závěru, že za trestné je možné pokládat nejen již uskutečněnou nelegální výrobu cigaret různých značek a jejich zabalení do napodobenin obalů, ale také shromažďování komponentů pro takovou výrobu, v daném případě obalů s natištěnými obchodními značkami a názvy, které byly v množství přesahujícím 2 000 kg nalezeny ve skladu v M. – V., jak je zřejmé z protokolu o prohlídce těchto skladových prostor. Tyto obaly byly připraveny k bezprostřednímu použití a pouze zákrok policejních a celních orgánů zabránil jejich dalšímu trestnému užití.

K tomu Nejvyšší soud zdůrazňuje, že jestliže došlo již k dokonání trestných činů, pak i části skutků, které by jinak byly jen přípravou (pokud by čin nebyl dokonán), jsou součástí tohoto dokonaného trestného činu, byť přípravné jednání nebylo ještě v celém rozsahu použito k jeho spáchání, neboť dojde-li k pokusu nebo k dokonání činu, příprava se již v právní kvalifikaci pachateli zvlášť nepřičítá (srov. dikci § 20 odst. 1 tr. zákoníku „… pokud nedošlo k pokusu ani k dokonání zvlášť závažného zločinu“), což ovšem neznamená že by skutkové okolnosti neměly být v tomto směru v popisu skutku ve výroku o vině uvedeny (srov. č. 38/1959 Sb. rozh. tr.), neboť jsou rozhodné z hlediska rozsahu a závažnosti trestné činnosti, která byla nad rámec dokonaných trestných činů zamýšlena, a proto není důvodná dovolací námitka obviněného J. K. v dodatku dovolání. Příprava má v poměru k pokusu, dokonanému zvlášť závažnému zločinu i k účastenství podpůrnou povahu. Proto jakmile přerostla již pouhé vytváření podmínek pro jeho spáchání a dostala se již do stadia pokusu nebo dokonání, bude pachatel trestný jen pro tuto dosaženou formu deliktu, a proto je třeba ho odsoudit jen za pokus nebo dokonaný trestný čin a ve skutku vyjádřit i tu část skutku, která by byla jinak jen přípravou (byť by příprava u posuzovaného trestného činu, a to např. podle § 240 tr. zákoníku, nebyla trestná), a to včetně výše škody, resp. rozsahu zkrácení daně, ke kterému pachatel či pachatelé směřovali, neboť jinak by nebyla vyjádřena povaha a závažnost spáchaného trestného činu.

Každý z obviněných se podílel jistou dílčí činností, které ve svém souhrnu představovaly zamýšlený následek v podobě výroby napodobenin cigaret a jejich obalů. Ve stejném rozsahu (co do počtu obviněných) jako v bodě II. výroku o vině nalézací soud vymezil i trestnou činnost na úseku padělání a pozměňování tabákových nálepek (bod III. výroku o vině) a shodně byla stanovena i kritická doba.

Pod bodem II. výroku o vině byli obvinění uznáni vinným trestným činem porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákona, kterého se dopustili v tam uvedeném rozsahu jeho dokonání. Společné jednání obviněných J. Š., R. P., J. K., D. Pa., M. B. J., J. M., T. P., M. K., J. G., V. R. a P. Z. odpovídá použitá právní věta, podle které společně uvedli do oběhu výrobky nebo služby neoprávněně označované ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jinému, nebo známkou s ní snadno zaměnitelnou a pro dosažení hospodářského prospěchu neoprávněně používali obchodní jméno nebo jakékoliv označení s ním zaměnitelné, jakož i ta její část, která se týká dílčího rozsahu trestného jednání ukončeného ve stadiu pokusu.

Jelikož nalézací soud velmi podrobně rozepsal, na základě jakých důkazů a prokázaných okolností případu má za to, že se obvinění v této trestní věci dopustili stíhaných skutků, Nejvyšší soud se dále rovněž ztotožnil (s výjimkou posouzení jednání obviněných v bodě I. výroku rozsudku jako trestného činu zločinného spolčení podle § 163a odst. 1 tr. zák., které bylo odvolacím soudem vypuštěno) s právním hodnocením učiněným tímto soudem.

Znak velkého rozsahu byl jednáním obviněných naplněn, proto jejich jednání mohlo být posouzeno jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku. Obžaloba byla podána v souladu s tehdejší právní úpravou pro trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, odst. 3 písm. a), odst. 4 tr. zák., když část vytýkaného jednání byla označena za přípravu k tomuto trestnému činu ve smyslu § 7 odst. 1 tr. zák.

Trestní zákoník v § 20 odst. 2 povolil použití ustanovení o přípravě pouze na zvlášť závažný zločin, není-li stanoveno něco jiného. Trestný čin podle § 240 odst. 1, 3 tr. zákoníku sice splňuje parametry zvlášť závažného zločinu, jak je definován v § 14 odst. 3 tr. zákoníku, avšak přípravné jednání není za trestné u tohoto trestného činu výslovně uvedeno. V souladu s předchozí citovanou podmínkou tak nelze za trestné pokládat jednání, které by podle původní právní úpravy trestným jako příprava k trestnému činu bylo. Zde se jedná především o shromažďování komponentů potřebných k výrobě cigaret, které je podle trestního zákoníku nepostižitelné ve vztahu k možné daňové škodě. Soud sice ponechal v popisu skutku v bodě I i shromažďování filtrů, balicího papíru, obalových kartonů, pásek a krabiček, aby zdůraznil rozsah činnosti zločinného spolčení, avšak nekvalifikoval toto jednání ve vztahu k daňovému deliktu. Proto také daňová škoda byla zjišťována pouze jako skutečná, vzniklá v souvislosti se zajištěním více než 11 mil. kusů ilegálně vyrobených cigaret a do daňové škody nebyla přiřazena škoda hrozící z budoucího nelegálního vyrobení dalších cigaret ze zajištěných komponentů a jejich nezdaněným uplatněním na trhu. Nejvyšší soud tak má s ohledem na závěry nalézacího soudu za bezpředmětné námitky obviněného J. K., který napadl způsob právního vyhodnocení přisouzeného stadia daňového deliktu jakožto dokonaného zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), 3 tr. zákoníku. Dovolatel pouze poukázal na výčet činností přípravné povahy, avšak nevzal v potaz ta skutková zjištění, která svědčí o tom, že se jejich skupině podařilo ve velkém rozsahu realizovat jejich záměr, když se dopustili daňových úniků ve formě zkrácení daně, a to tím, že uvedli nezdaněné výrobky do volného daňového oběhu na území České republiky, případně na území dalších států Evropské unie. Jak dále uvedl nalézací soud, trestný čin podle § 240 tr. zákoníku je úmyslným deliktem, nalézací soud dovodil, že všichni obvinění byli nejméně srozuměni s tím, že při nelegální výrobě cigaret a jejich distribuci na trh dojde k daňovému úniku, neboť taková výroba je ze své podstaty prostá daní. V té souvislosti je třeba znovu zdůraznit, že daňová povinnost se v případě tabákových výrobků (cigaret) plní pomocí tabákových nálepek a objednávka takových nálepek plní funkci daňového přiznání, přičemž daň je zaplacena použitím tabákové nálepky (§ 116 zák. č. 353/2003 Sb.).

Jednání popsané v bodě II. výroku o vině nalézací soud posoudil jako trestný čin porušování práv k ochranné známce, obchodnímu jménu a chráněnému označení původu podle § 150 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zák. Nalézací soud dospěl k závěru, že zmíněný trestný čin byl naplněn v tom, že obvinění uvedli do běžné spotřebitelské distribuce cigarety, které neoprávněně označili ochrannou známkou, k níž přísluší výhradní právo jiným subjektům. Rešerše Úřadu průmyslového vlastnictví, ale i samotní nositelé ochranné známky, potvrdili výlučnost subjektů uvedených v bodě II. k užívání ochranné známky tam uvedené. Výhradní držitelé ochranných známek ve svých vyjádřeních potvrdili, že vyrobené cigarety nepocházejí od pravého výrobce, jsou padělány a jsou také často podřadné kvality. Tímto jednáním obvinění výrazně poškodili subjekty s výhradním právem užívat označené ochranné známky. S ohledem na dlouhou dobu, po níž obvinění dodávali na trh tyto padělané cigarety v nepříliš vysoké kvalitě, nepochybně snížili kredibilitu pravých výrobců v očích spotřebitelů. Navíc nelze přehlédnout, že část takto vyrobených cigaret byla určena i pro trh mimo území ČR (nejméně 400 000 ks cigaret různých značek). Kromě vyjádření Úřadu průmyslového vlastnictví i vlastních držitelů ochranných známek nalézací soud ještě zmínil znalecký posudek z oboru zkoumání pravosti dokladů a písemností, který stanovil, že obaly (krabičky) jsou padělky, stejně tak že byly používány raznice neodpovídající originální podobě. Trestný čin podle § 150 tr. zák. je úmyslný a soud má za to, že obvinění, kteří jím byli uznáni vinnými, se ho dopustili nejméně ve formě úmyslu nepřímého, když při nelegální výrobě cigaret nemohli mít k dispozici pravé obaly či jiný originální obalový materiál. Nepochybně si museli tuto skutečnost uvědomovat, když soud tuto vědomost dovodil i ze zásob obalového materiálu zajištěného zejména v objektu M. – V. Raznicemi disponoval obviněný J. a podle Š. pokynů, často zprostředkovaných dalšími obviněnými, vyráběl padělky cigaret požadovaných značek. Jednání, kterým byli nakonec obvinění uznáni vinnými, spočívalo v uvedení padělaných cigaret označených neoprávněně ochrannou známkou do oběhu, případně označených známkou snadno zaměnitelnou, a současně nalézací soud poukázal, že se jednalo rovněž o neoprávněné

užívání obchodního jména. Motivace byla jednoznačně zištná a z pohledu obviněných šlo o dosažení hospodářského prospěchu. Z části byl pachateli tento trestný čin dokonán a z části zůstal nedokonán ve fázi pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Nalézací soud poukázal na nález cigaret neoprávněně označených určených k distribuci a také obalů s natištěnými obchodními značkami a názvy. Je nepochybné, že i tyto obaly byly připraveny pro další použití k balení výrobků určených k distribuci. Pouze zásah policie překazil další uvádění padělaných cigaret, neoprávněně označených ochrannými známkami, na český, případně evropský trh. Obvinění se tohoto trestného činu, ať již dokonaného či ve stádiu pokusu, dopustili jako spolupachatelé ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák.

Obdobná situace byla i při právním posouzení jednání obviněných v bodě III výroku o vině. V daném případě došlo k padělání tabákových nálepek, které prokazují splnění daňové povinnosti u tabákových výrobků, jak to vyžaduje zákon č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve svém § 114 a násl. Znalecký posudek zkoumající pravost tabákových nálepek potvrdil, že se jedná o padělky, které neodpovídají originálům pocházejícím ze státní tiskárny cenin. Obvinění tak padělali tabákové nálepky, které měly označovat úhradu spotřební daně z tabákových výrobků, a těmito padělky opatřovali jednotlivá balení cigaret, která byla zajištěna na různých místech. Zajištěné cigarety již opatřené padělanými nálepkami (u obviněného R. a ve vozidle obviněného Š.) byly jednoznačně určeny k distribuci na českém trhu, když jejich umístění na trhu v jiných evropských státech nepodléhá daňové povinnosti ve formě označení výrobku tabákovou nálepkou. Jednání obviněných, spočívající v padělání tabákových nálepek a označení nelegálně vyrobených cigaret těmito nálepkami, s ohledem na množství zajištěných cigaret opatřených nálepkami, směřovalo k naplnění znaku značného rozsahu a značného prospěchu, který by tím získali. Celková hodnota padělaných kolků představuje částku téměř 15,5 mil. Kč. Pokud by s těmito tabákovými nálepkami označené cigarety na český trh skutečně pronikly, představovaly by mnohonásobně větší rozsah než zákonem požadovaných 500 000 Kč a současně by se jednalo také o zisk pro pachatele v této výši. Tabákové nálepky byly v různých hodnotách pro různé druhy cigaret. Pouze malá část cigaret (2 199 krabiček zajištěných u obviněného R. a 6 krabiček cigaret v Š. vozidle) byla skutečně tabákovými nálepkami označena. V této části se jednalo o dokonaný trestný čin podle § 145a tr. zák., zatímco nález padělaných tabákových nálepek, ještě nepoužitých ke skutečnému označení na cigaretových obalech, je potřebné hodnotit jako pokus takového trestného činu. S ohledem na hodnotu těchto tabákových nálepek pak soud hodnotil toto jednání jako pokus tohoto trestného činu v kvalifikované skutkové podstatě, když kvalifikačním znakem je značný rozsah. Obviněným nebránilo nic v umístění padělaných tabákových nálepek na jednotlivé cigaretové krabičky. Podle soudu tyto padělané tabákové nálepky byly určeny (s ohledem na výsledky dokazování) k označení nelegálně vyrobených cigaret. Je proto na místě toto jednání posoudit jako trestný čin padělání a pozměňování nálepek k označení zboží nebo předmětů dokazujících splnění poplatkové povinnosti podle § 145a odst. 1, odst. 2 písm. a), b) tr. zák. z části dokonaného a z části ve stadiu pokusu podle § 8 odst. 1 tr. zák. Opět jde o trestný čin úmyslný a obvinění, kterých se tento delikt týká, museli být přinejmenším srozuměni s tím, že na nelegálně vyrobené cigarety jsou či budou použity padělané tabákové nálepky v rozsahu převyšujícím hraničních 500 000 Kč. Obvinění se tohoto jednání dopustili jako spolupachatelé ve smyslu § 9 odst. 2 tr. zák. Tomuto hodnocení nebrání ani skutečnost, že nebylo zjištěno, kdo padělal tabákové nálepky, případně, kdo je umístil na část cigaretových krabiček.

Stran obviněnými opakovaně namítané absence subjektivní stránky Nejvyšší soud rovněž vzal v úvahu závěry odvolacího soudu, který v odůvodnění svého rozsudku poznamenal, že otázkou vědomosti obviněných o tom, že se účastní na zkrácení daní, ale rovněž (v případě označených obviněných) porušování práv k ochranné známce a padělání a pozměňování nálepek, se nalézací soud vypořádal pečlivě v rozsudku a z hlediska naplnění subjektivní stránky je nepodstatné, zda tak soud činil při vážení účasti obviněných na zločinném spolčení či prosté organizované skupině. Uvedená námitka se objevuje takřka ve všech podaných odvoláních, tedy, že pokud dotyčný pachatel nebyl takřka přistižen s raznicí v ruce, zajištěny u něj padělané kolky apod., nelze jej shledat vinným

příslušným trestným činem. Nalézací soud ale správně poukázal na to, že všichni dotčení obvinění si museli nutně být vědomi a také srozuměni s tím, že jsou spolupachateli na nelegální výrobě či distribuci cigaret, napodobují či účastní se nápodoby pravých cigaret vzhledem, označením i balením, a také, že legálně vyrobené cigarety při distribuci na českém trhu musí být označeny příslušnými pravými tabákovými nálepkami.

Obviněný J. K. namítal, že soudy obou stupňů přehlédly legální činnosti dovolatele na poli podnikání s tabákovými výrobky, dovolatel působil nejprve jako jednatel společností T., s. r o., a to až do zániku funkce dnem 5. března 2004, přičemž dovolatel následně působil jako prokurista této společnosti, oprávněný ke všem úkonům spojeným s provozem podniku, od 18. srpna 2003 až do 20. května 2007 byl dovolatel statutárním orgánem, jednatelem, společnosti G., s. r. o., dovolatel působil také jako prokurista dotyčné společnosti.

Nejvyšší soud k tomu dodává, že nalézací soud velmi správně v odůvodnění svého rozsudku popsal, na základě jakých okolností případu je třeba mít za to, že dovolatelovo působení ve zmíněných společnostech mělo nelegální podtext, a v čem mělo posloužit i ostatním spoluobviněným v páchání jejich trestné činnosti.

Obvinění P. Z. a D. Po. uplatnili námitky týkající se popisu skutkové věty výroku rozsudku odvolacího soudu pod bodem I. K tomu Nejvyšší soud obecně konstatuje, že skutková věta vyjadřuje stručně a výstižně žalovaný skutek, kterého se obžalovaný podle zjištění soudu dopustil. Soud zde uvádí konkrétní údaje týkající se místa, času a způsobu spáchaného skutku. Naproti tomu do výroku rozsudku (jeho skutkové věty) nepatří okolnosti, které nejsou relevantní ani z hlediska zákonných znaků žalovaného trestného činu, ani z hlediska individualizace skutku, tak aby nemohl být zaměněn s jiným (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 26. 6. 2001, sp. zn. 11 Tz 129/2001, publikované pod č. 41/2002-I. Sb. rozh. tr.). Popis skutku (zejména způsob jeho spáchání) musí být uveden tak, aby jednotlivé části odpovídaly příslušným znakům skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obžalovaný uznán vinným. Které skutečnosti bude důležité v popisu skutku uvést, záleží ovšem na povaze konkrétního skutku. V každém případě však musí skutková věta představovat úplné slovní vyjádření posuzovaného skutku tak, aby obsahoval všechny relevantní okolnosti z hlediska použité právní kvalifikace.

Obviněný P. Z. namítal, že nepřehledně popsaný skutek si ohledně jeho osoby protiřečí, když na jednu stranu jej řadí do osob, které bez povolení cigarety vyráběly, při následném členění původně zvažovaného zločinného spolčení do podskupin ohledně samotné výroby cigaret pojmenovává odlišné osoby organizující a vykonávající tuto činnost a dovolatele řadí k těm, kdo za pomoci konspirace obstarávali komponenty k výrobě a distribuci vyrobených cigaret, když v závěru popisu skutku ohledně distribuce a nelegálního prodeje cigaret vybraným odběratelům již oproti tomu pojmenovává opět jiné osoby než dovolatele.

Nejvyšší soud nepovažuje skutkovou větu výroku rozsudku odvolacího soudu za nepřehlednou, když pokud jde o samotného obviněného P. Z., je z ní zřejmé, že tento byl členem skupiny vyrábějící nelegální cigarety, kdy jeho konkrétní podíl spočíval v tom, že se podílel na distribuci cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě za použití motorových vozidel a účastnil se za použití různých elektronických komunikačních přístrojů a zařízení na dodržování pravidel ostrahy, bezpečnosti a konspirace. Popisu skutkové věty potom odpovídá i odůvodnění rozsudku nalézacího soudu.

Obviněný D. Po. ve svém mimořádném opravném prostředku namítal, že v úvodní obecné části skutkové věty je uvedené „kolektivní“ vyjádření, nerozlišující konkrétní podíl jednotlivých spoluobviněných, ve vztahu k jeho osobě je napadený rozsudek zcela nekonkrétní, jméno obviněného D. Po. je ve skutkové větě dále zmíněno již pouze dvakrát, přičemž ani v jednom z těchto případů

nejde o konkrétní popis individuálního jednání obviněného, za něž by mohl být souzen a odsouzen. Závěr o vině obviněného Po. je v napadeném rozsudku, stejně jako v předchozím odsuzujícím rozsudku soudu prvního stupně, při neskrývané absenci konkrétních skutkových zjištění, založen výhradně na nepřijatelné hypotéze. Pokud ve vztahu k obviněnému Po. v řízení existovaly alespoň náznaky, spekulace či podezření, nikdy se netýkaly „nelegálních“ cigaret, nýbrž vždy pouze tabáku, a to navíc pouze tabáku uskladněného ve V. Ten však po provedení dokazování nakonec vůbec nebyl soudem zahrnut mezi tabák určený ke kouření a soud od něj při rozhodování logicky zcela odhlédl.

Nejvyšší soud se tedy opětovně zabýval skutkovou větou výroku rozsudku odvolacího soudu pod bodem I a konstatoval, že nepovažuje za pochybení, jestliže je v úvodu skutkové věty učiněno hromadné vyjádření, že to byli všichni obvinění, kteří se podíleli na souzené trestné činnosti, přičemž v další části skutkové věty se potom objevuje konkretizace, a to, že pokud jde o obviněného D. Po., tento byl členem skupiny vyrábějící nelegální cigarety, kdy jeho konkrétní podíl spočíval v tom, že se podílel na distribuci cigaret a zpracování tabáku a komponent k jejich výrobě za použití motorových vozidel.

Pokud má dále obviněný D. Po. za to, že závěr o jeho vině je založen na hypotéze soudu a že jeho osoby se týkal pouze vyloučený tabák nalezený ve V., Nejvyšší soud plně odkázal na odůvodnění rozsudku nalézacího soudu, na základě jehož závěrů Nejvyšší soud nemůže připustit, že by v případě obviněného D. Po. absentovala konkrétní skutková zjištění, nebo že by závěry o jeho vině byly založeny výhradně na nepřijatelné hypotéze.

Trestného činu neoprávněného podnikání podle ustanovení § 251 tr. zákoníku se dopustí ten, kdo neoprávněně ve větším rozsahu poskytuje služby nebo provozuje výrobní, obchodní nebo jiné podnikání. Neoprávněného podnikání se dopouští každý, kdo poskytuje služby nebo provozuje výrobní, obchodní nebo jiné podnikání v rozporu se živnostenským zákonem nebo v rozporu s jinými právními předpisy, které stanoví podmínky pro jeho provozování (výkon advokacie v rozporu se zákonem č. 85/1996 Sb., o advokacii, výkon auditorské činnosti v rozporu s předpisy, které tuto činnost upravují, apod.). Neoprávněným je pak podnikání nejen tehdy, jestliže někdo podniká např. bez živnostenského oprávnění, které se prokazuje zpravidla výpisem ze živnostenského rejstříku, nebo aniž by splnil podmínky pro výkon advokacie, což se prokazuje osvědčením České advokátní komory v Praze o zapsání v seznamu advokátů ČAK apod., ale i tehdy, když podnikatel překračuje rozsah např. živnostenského oprávnění (rozsah živnostenského oprávnění se podle § 28 odst. 1 živnostenského zákona posuzuje podle předmětu podnikání uvedeného ve výpisu s přihlédnutím k ustanovením živnostenského zákona; v pochybnostech rozhodne na žádost podnikatele živnostenský úřad – srov. § 28 odst. 3 živnostenského zákona). To, co bylo uvedeno o vymezení rozsahu živnostenského oprávnění, platí obdobně i o zápisu do obchodního rejstříku, kde se mimo jiné zapisuje i předmět podnikání. Přiměřeně to pak platí i o podnikání upraveném zvláštními předpisy, které také zpravidla vymezují rozsah či předmět podnikání (činnosti).

Podle skutkových zjištění učiněných nalézacím soudem zakladateli zločinného spolčení (od jehož právní kvalifikace bylo odvolacím soudem upuštěno) byli obvinění Š. a K. Za rozhodující lze totiž pokládat K. účast ve společnostech G., s. r. o., a T., s. r. o. Tento obviněný také za G., s. r. o., podával žádosti o zřízení obou daňových skladů, žádosti o registraci ke spotřební dani a např. uzavíral také mandátní smlouvu s obviněným L. V tomto směru byl obviněný K. téměř nezastupitelný. Společnost G. již s tabákem za K. prokury legálně obchodovala. Obviněný Š. poskytl oběma společnostem zázemí ve svých podnikatelských prostorách a nelze přehlédnout ani to, že obviněný K. dlužil relativně vysokou částku právě obviněnému Š. Obviněný Š. poskytl obviněnému K. veškeré prostředky pro činnost obou společností a zajistil mu např. také ubytování v domě v ulici U D. s. v P. a z odposlechnutých hovorů je zřejmé, že na rozdíl od ostatních účastníků spolčení nebyl jejich vztah zatížen subordinačními rysy. Nalézací soud nezpochybnil řádnou podnikatelskou činnost T., s. r. o., a G., s. r. o., (dovoz tabáku z Vietnamu, jeho rozvažování do spotřebitelského balení Aljaška a opatření

jednotlivých balíčků řádně zakoupenými tabákovými nálepkami). Na distribuci cigaret bulharské výroby (a tabáku Aljaška) se podílela také společnost T., s. r. o. Jak bylo dále Nejvyšším soudem zjištěno z předloženého spisového materiálu, podle výpisu z obchodního rejstříku společnosti G., s. r. o., byla do něj tato společnost zapsána 18. 8. 2003 nejprve se sídlem ve V., D. nám. 38, a od 14. 4. 2004 v P. 1, Na P. 21, předmětem podnikání je mj. maloobchod tabákovými výrobky, zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků, jediným jednatelem byl od počátku J. K. a obviněný J. K. vykonával od 8. 9. 2003 funkci prokuristy. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost T., s. r. o., byla zapsána 14. 1. 2004 pod názvem S. T. CZ, s. r. o., nejprve se sídlem ve V., D. nám. 38, a od 4. 6. 2004 byl zapsán nový název T. a 19. 4. 2004 nové sídlo v P. 4, Z. p. 95/97, předmětem podnikání je mj. maloobchod tabákovými výrobky, zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků, v době od 14. 1. 2004 do 19. 4. 2004 jednatelem a společníkem byl J. K., v době od 19. 4. 2004 do 2. 2. 2005 byl jako jednatel zapsán J. Š. a od 2. 2. 2005 funkci jednatele i společníka zastává P. K. a obviněný J. K. vykonával od 14. 4. 2004 funkci prokuristy oprávněného ke všem právním úkonům včetně zcizování a zatěžování nemovitostí. Podle výpisu z obchodního rejstříku společnost Č., s. r. o., do něj byla zapsána 28. 9. 2002 se sídlem P. 4, K. 18, předmětem podnikání je mj. maloobchod tabákovými výrobky a velkoobchod, jediným jednatelem a společníkem je od počátku obviněný J. Š.

Z uvedeného je tedy zřejmé, že obvinění určitou část výroby a distribuci cigaret uskutečňovali nelegálně, avšak dělo se tak v rámci společností, jejichž předmětem podnikání byl maloobchod tabákovými výrobky, ale rovněž i zpracování tabáku a výroba tabákových výrobků. Obvinění jednali pod „zástěrkou“ společností, jež byly oprávněné podnikat na trhu s tabákovými výrobky. Ze strany dovolatelů tak nemohlo dojít k tomu, že by provozovali své podnikání v rozporu s právními předpisy, tedy z jejich strany ani nedošlo k překročení rozsahu jejich podnikatelského oprávnění. Oproti tomu se však dopustili trestněprávního jednání spočívajícího ve výrobě a distribuci cigaret nezdaněných podle příslušných předpisů o spotřebních daních a o dani z přidané hodnoty. Obvinění tedy byli trestáni za to, že se vyhnuli svým daňovým povinnostem, a proto bylo na místě užít právní kvalifikaci týkající se zkrácení daně, nikoliv neoprávněného podnikání. Obdobně již Nejvyšší soud rozhodoval ve věci, kde obviněný byl držitelem příslušného živnostenského oprávnění, v jehož rámci se dopustil trestného činu nikoli provozováním podnikání bez takového oprávnění nebo nad rámec tohoto oprávnění, ale trestná činnost zde spočívala v tom, že se obviněný vyhnul daňovým povinnostem vyplývajícím z jinak legálního podnikání (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 14. 8. 2013, sp. zn. 5 Tdo 297/2013).

Nejvyšší se pak dále vypořádal s dovolacími námitkami obviněných týkajících se uložených trestů, jak jim byly znovu uloženy odvolacím soudem poté, co uvedený soud zrušil rozsudek nalézacího soudu v celé jeho odsuzující části, přičemž k námitce obviněného D. Pa., pokud se týká trestu zákazu činnosti, uvedl následující:

Obviněnému D. Pa. byl výrokem odvolacího soudu mj. uložen podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. Podle ustanovení § 73 odst. 1 tr. zákoníku soud může uložit trest zákazu činnosti na jeden rok až deset let, dopustil-li se pachatel trestného činu v souvislosti s touto činností. Trest zákazu činnosti patří k těm druhům trestu, které mají přímo zabránit pachateli v dalším páchání trestné činnosti. Jeho smyslem je dočasně vyřadit pachatele z možnosti zastávat a vykonávat určité zaměstnání, povolání a funkce nebo vykonávat činnosti, k nimž je zapotřebí zvláštního povolení či oprávnění nebo jejichž výkon upravují zvláštní předpisy. Jde tedy o zamezení toho, aby pachatel mohl vykonávat tyto zvláštní aktivity, k nimž se vyžaduje určitá morální a odborná způsobilost a které využil nebo zneužil ke spáchání trestného činu nebo trestným činem vyvolal vážné pochybnosti o své způsobilosti k výkonu těchto činností. Podmínkou uložení trestu zákazu činnosti je spáchání trestného činu v souvislosti s touto činností, a to jak v případě, kdy se trest zákazu činnosti ukládá jako samostatný (§ 73 odst. 2 tr. zákoníku), tak v případě jeho uložení vedle jiného druhu trestu. Souvislost spáchaného trestného

činu s činností, která má být zakázána, zároveň vymezuje obsah tohoto zákazu, tedy druh činnosti, který je předmětem trestu zákazu činnosti. Zde je třeba podotknout, že odvolací soud předmět trestu zákazu činnosti u obviněného D. Pa. nijak blíže nevymezil, pouze obecně uložil, že se mu zakazuje výkon samostatného podnikání, aniž by konkretizoval druh činnosti. Kromě toho souvislost spáchaného trestného činu s činností, která může být zakázána, musí být užší, přímá, bezprostřední (srov. přiměřeně např. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 6. 4. 1979, sp. zn. 1 Tz 11/1979, publikovaný pod č. 5/1980 Sb. rozh. tr.), i když činnost, kterou lze zakázat, nemusí být znakem objektivní stránky skutkové podstaty trestného činu. Souvislost v tomto smyslu bude dána především v případě, kdy byl trestný čin spáchán přímo při výkonu určité činnosti. Postačí ovšem, jestliže tato činnost poskytla pachateli příležitost ke spáchání trestného činu (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 10. 5. 2006, sp. zn. 5 Tdo 523/2006, publikované pod č. 26/2007 – III. Sb. rozh. tr.) nebo pokud alespoň usnadnila spáchání trestného činu. Náhledem do veřejné části živnostenského rejstříku dostupného na webových stránkách http://www.rzp.cz bylo Nejvyšším soudem zjištěno, že obviněný D. Pa. měl živnostenské oprávnění č. 1 s předmětem podnikání: Dokončovací stavební práce: tapetování, malířské a natěračské práce, montáž okenního a dveřního těsnění, markýz, rolet, žaluzií, protislunečních folií, sklenářské práce (včetně rámování a paspartování obrazů), Živnostenské oprávnění č. 2 s předmětem podnikání: Výroba, obchod a služby neuvedené v přílohách 1 až 3 živnostenského zákona: Dokončovací stavební práce, Přípravné a dokončovací stavební práce, specializované stavební činnosti a Živnostenské oprávnění č. 3 s předmětem podnikání: Malířství, lakýrnictví, natěračství. S ohledem na předestřený předmět dovolatelova živnostenského podnikání je tedy zřejmé, že zákonem předepsaná souvislost s jeho trestnou činností uvedená v § 73 odst. 1 tr. zákoníku, spočívající především v nelegální výrobě a distribuci tabákových výrobků a zásahu do práv držitelů ochranných známek, zde není naplněna, neboť neexistuje bezprostřední, ale ani vzdálená souvislost mezi dovolatelovým jednáním označeným za trestné a výkonem jeho podnikání. Trestnou činnost dovolatel nepáchal ani výkonem své živnosti, ani mu tato živnost neposkytla k trestné činnosti příležitost. Navíc podle názoru Nejvyššího soudu, který je v souladu s ustálenou judikaturou i s vyjádřením státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství k dovolání obviněného D. Pa., zákaz činnosti i při splněné podmínce souvislosti s trestnou činností s živnostenským podnikáním obviněného (kterou v dovolatelově případě ovšem není možno se shora uvedených důvodů dovodit) nelze uložit jako zákaz výkonu jakéhokoliv samostatného podnikání, ale je třeba ho omezit jen na ty druhy živnosti, jejichž výkon má přímou souvislost se spáchaným trestným činem (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 4. 9. 2002, sp. zn. 4 Tz 51/2002, publikovaný pod č. T 443 Souboru tr. rozhodnutí Nejvyššího soudu). Obviněnému tak byl s ohledem na uvedené vady uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu samostatného podnikání, ač mu takový trest neměl být vůbec ukládán, a proto byl splněn dovolací důvod ve smyslu § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř., neboť mu byl „uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští“. Z těchto důvodů Nejvyšší soud postupem podle ustanovení § 265k odst. 1, odst. 2, věta první, tr. ř. zrušil ve výroku rozsudku odvolacího soudu výrok, jímž byl obviněný D. Pa. odsouzen k trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu výkonu samostatného podnikání na dobu 5 (pěti) roků. V návaznosti na tento výrok Nejvyšší soud již znovu nerozhodoval o uložení trestu zákazu činnosti jmenovanému obviněnému, neboť pro jeho uložení obviněnému D. Pa. nejsou splněny zákonné podmínky ve smyslu ustanovení § 73 odst. 1 tr. zákoníku.

Po přezkoumání napadených rozhodnutí na základě obsahu spisu a s přihlédnutím ke všem uvedeným skutečnostem Nejvyšší soud neshledal mezi provedenými důkazy a jejich hodnocením na straně jedné a skutkovými zjištěními i právní kvalifikací na straně druhé žádný rozpor, natož rozpor extrémní. Soudy se nedopustily ani vybočení z mezí volného hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř., když své závěry v tomto směru v odůvodnění svých napadených rozhodnutí náležitě a logicky vysvětlily. Soud prvního stupně jako soud nalézací v dostatečné míře objasnil a posoudil všechny skutečnosti rozhodné zejména z hlediska skutkového zjištění, ale i právního posouzení. Rozsudek nalézacího soudu náležitě přezkoumal soud druhého stupně, jako soud odvolací, který částečně zrušil rozhodnutí soudu prvního stupně ve výroku o vině a ve výroku o náhradě škody, v návaznosti na to

sám znovu rozhodl jak o vině, tak i o trestu u všech obviněných, přičemž se současně bez pochybností a logicky vypořádal se všemi relevantními námitkami obviněných J. Š., R. P., J. K., J. M., T. P., D. Po., J. Š., J. G., V. R. a P. Z., a pokud jde o D. Pa. s jeho námitkami s výjimkou uloženého trestu zákazu činnosti, jakož i s námitkami státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze v rámci odvolacího řízení.

Z obsahu dovolání a po porovnání námitek v nich uvedených s námitkami uplatněnými v odvolání, jakož i s přihlédnutím k tomu, jakým způsobem se s nimi vypořádal odvolací soud, je patrné, že rozhodnutí dovoláním napadené a řízení jemu předcházející netrpí ohledně obviněných J. Š., R. P., J. K., J. M., T. P., D. Po., J. Š., J. G., V. R. a P. Z. právně relevantními vadami. Z těchto důvodů je třeba jednoznačně dospět k závěru, že jde v případě obviněných J. Š., R. P., J. K., J. M., J. Š., M. K., P. Z. a D. Po. o dovolání zjevně neopodstatněná, a proto je Nejvyšší soud podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. odmítl. Soudy nižších stupňů pochybily pouze v případě obviněného D. Pa., kterému byl oběma soudy uložen v rozporu se zákonem trest zákazu činnosti, který však Nejvyšší soud svým rozhodnutím zrušil, aniž by současně sám o tomto trestu znovu rozhodl nebo přikázal věc soudům nižších stupňů k novému projednání a rozhodnutí.